

Нии безъ никаквж злж идеж откриваме основаніето и ставатъ на исканіе-то, кои зависжтъ отъ дѣйствителнитѣ лица.

Исканіе-то веще и любопитне! като е собствено, то бива и неутрално на въпроса, като е логично, бива и съответствено на елементитѣ които сж припятствovali и припятствоватъ, закопали и закопаватъ толкова злати дене у джнъ земиж, то тогава улазиж у центра на поприще-то си гдѣ ще си утвори благопоспѣшиж пжтикж.

Познато е чи всѣко нѣщо при начало, ако ни е умствовано дълбоко, тѣй щото да е логично и съ-ответствено на изискуемо-то си дѣло, бива противоположно, и остава (ритнова въ пжкжлж) назадъ нѣколко години, догдѣ намери пжтикж-тж у кож трѣбвало първи пжтъ да крачи (да ходи.)

Нии отъ одавна щѣхме да сж сподобимъ съ онова кое искаме, нѣ ако бѣхме знажлы какъ да начнемъ да искаме, и отъ кого да искаме, и какво да искаме; нѣ нещастіе, за насъ сж и тритѣ апокрифически (неизвѣстни) питаще нѣкой, — що да сж неизвѣстни; нему лѣко можемъ отговори, щото не ги знаемъ, а ако би питалъ йоще на-прѣдъ, — а що не ги знаемъ; йоще полѣко му отговаряме, щото не сж занимаваме съ такива нѣща, — а що не сж занимаваме; йоще лѣко можемъ отговори, щото несме тлѣннолюбопитны, — а що несме тлѣннолюбопитны; и на това сж отговаря лѣсно, щото сж недружимъ съ народни хора, а що не сж дружимъ; на това е най лѣко да се отговориме, щото несме любопитни за народа си, — а що несме любопитни; тука нещемъ можемъ